

Arrest

nr. 266 079 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER MOEREN
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juli 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DER MOEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 juni 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Op 2 oktober 2019 wordt de verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden voor poging tot doodslag.

Op 22 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de intrekking van de vluchtelingenstatus.

Op 21 mei 2021 wordt de verzoeker gehoord.

Op 26 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 28 juli 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

naam: A. (...)

voornaam : R. (...)

geboortedatum : (...).1980

geboorteplaats: I. (...)

nationaliteit : Syrië

Krachtens artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om volgende redenen:

Op 07.09.2015 diende u een asielaanvraag in. U verklaarde hierbij uit Syrië vertrokken te zijn op 10.08.2015 en in België aangekomen te zijn op 04.09.2015.

Op 30.06.2016 werd u door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de hoedanigheid van vluchteling toegekend.

Op 22.07.2016 diende uw echtgenote (D. F. (...), geboren op (...).1994 te I. (...). Syrië) voor zichzelf en voor jullie twee minderjarige zonen (A. T. (...), geboren op (...).2013 te Damascus, Syrië en A. A. (...), geboren op (...).2014 te Damascus) een visumaanvraag voor gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Beiroet (Libanon).

De visumaanvraag werd goedgekeurd en uw echtgenote en kinderen werden in het bezit gesteld van een D-visum geldig van 16.12.2016 tot 16.12.2017.

Op 20.12.2016 zijn uw echtgenote en 2 zonen in België aangekomen. Op 17.09.2017 beviel uw echtgenote van een dochter (A. N. C. (...), geboren op (...).2017 te Verviers).

Op 16.07.2019 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van poging tot misdad.

Op 02.10.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot doodslag, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden, op D. F. (...) (feit gepleegd op 16.07.2019).

Op 05.06.2020 werd aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van een intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren.

Op 22.03.2021 nam het CGVS de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus daar u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS vestigde de aandacht op het feit dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Deze beslissing werd op 24.03.2021 aangetekend verstuurd naar de gekozen woonplaats.

+++

U boet momenteel een gevangenisstraf van 37 maanden uit wegens een poging tot doodslag op uw partner. U bereikt strafeinde op 29.07.2022.

Op 16.07.2019 verwittigden ambulanciers de politie nadat ze na een oproep een jonge vrouw aantroffen met snijwonden ter hoogte van haar handen en hals. Het slachtoffer bleek D. F. (...), uw echtgenote, te zijn. U maakte een zeer afwezige indruk. U had uw buurman verwittigd dat uw echtgenote gewond was geraakt maar u bleef op het appartement terwijl uw vrouw door de buurman werd vergezeld. In het appartement stelde de verbalisanten vast dat de vloer schoongemaakt was, ondanks dat het appartement vrij wanordelijk was en op het aanrecht vonden de verbalisanten een mes dat net afgewassen was. Enkele bloedsporen waren nog aanwezig. In de badkamer werden een bebloede mat en handdoek aangetroffen. De verbalisanten stelden vast dat het slachtoffer één snede van ongeveer 10 cm breed had in de hals. Deze snijwonde was oppervlakkig maar moest mogelijk wel gehecht worden. Er was één steek/snijverwonding aan de binnenkant van de onderarm van 5 cm breed die vrij diep was en zeker gehecht moest worden. Daarnaast waren er diverse snijwonden aan beide handen. Uzelf had geen verwonding, tenzij achter uw linkeroor. U beweerde van niets te weten: u had alcohol genuttigd en zag ineens dat uw vrouw zwaar aan het bloeden was maar wist niet wat er gebeurd was. Uw echtgenote verklaarde dat u dacht dat zij u bedroog. U was met haar aan het praten en hield een mes verborgen op uw rug. Ineens sneed u haar in de keel. Ze trachtte zich te verdedigen door het mes te pakken en heeft daardoor de verwondingen opgelopen.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 02.10.2019 blijkt: "Uit de vaststelling dat beklaagde [hiermee wordt naar u verwezen] sneed ter hoogte van haar keel met een keukenmes en gelet op de diepe verwonding op haar arm die het slachtoffer opliep toen ze zich verweerde, blijkt duidelijk dat beklaagde het mes hanteerde met veel kracht. [Uit] het snijden ter hoogte van een vitale plaats ter hoogte van de keel blijkt meer dan voldoende de intentie tot doden. Het is dankzij het verweer van het slachtoffer dat zij niet erger gekwetst is geraakt."

Uit de omstandigheden die tot uw veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Uw reactie was totaal buiten proportie en niet deze van een normaal en redelijk persoon. Dat een simpel vermoeden van ontrouw uitmondt in een bijna dodelijke steekpartij, is onaanvaardbaar. Uw handelingen zijn weerzinwekkend en uw gewelddadige reactie geeft blijk van een minachting voor de lichamelijke integriteit en het leven van anderen. Uw houding is problematisch en kan ernstige gevolgen hebben voor de veiligheid van de samenleving. Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij conflicten kan uitpraten en zichzelf ten alle tijden onder controle kan houden wat ook de omstandigheden zijn en welke moeilijkheden men ook heeft of in het verleden gehad heeft.

Dat dit alles voor uw echtgenote zowel fysiek als mentaal een enorme impact heeft gehad, alsook bij jullie kinderen diep zal ingegrepen hebben, behoeft geen verder betoog. Uw slachtoffer zal ook zeker nog veelvuldig de naweën ondervinden van hetgeen haar is overkomen. Het feit dat zij uw aanval overleefd heeft, is enkel te wijten aan het verweer dat zij bood.

U had in België bescherming gezocht en, in de vorm van de erkenning als vluchteling, ook gekregen. Reden te meer om hier dan ook elke vorm van geweld achterwege te laten. Van asielzoekers mag verwacht worden dat zij zich de normen en waarden van het land waar zij naar toe gaan, proberen eigen te maken en ernaar proberen te handelen.

Uit het misdrijf dat u gepleegd heeft alsook uit de motieven die daartoe aanleiding gaven, blijkt dat u de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu.

Uit het "Vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht" uitgesproken door de Strafvuotoeringsrechtbank te Antwerpen (hierna: SURB Antwerpen) op 26.06.2020 blijkt dat u aangegeven heeft aan de Psychosociale Dienst (hierna: PSD) dat er in Syrië sprake was van een periode van problematisch alcoholgebruik naar aanleiding van een relatiebreuk op een ogenblik dat u veel verdriet had. Er zou sprake geweest zijn van drankmisbruik van 1999 tot 2008. Na uw religieus huwelijk in 2010 zou u gestopt zijn met drinken. In 2015 kwam u naar België en verbleef u anderhalf jaar in een asielcentrum. U zou dan terug alcohol beginnen drinken zijn en zou enkel drinken als u zich slecht voelt. U zou alcohol gebruiken om rustig te worden en u hierdoor beter te voelen. U vertelde aan de PSD dat u reeds eerder agressief was onder invloed van alcohol. Op de avond dat u uw echtgenote te lijf ging met een scherp mes had u eveneens alcohol gedronken.

Uit het "Vonnis tot afwijzing van een voorwaardelijke invrijheidstelling, een elektronisch toezicht en een beperkte detentie" uitgesproken door de SURB Antwerpen op 06.11.2020 blijkt: "De PSD stelt zich vragen bij uw copingvaardigheden. U grijpt naar alcohol op moeilijke momenten en de feiten lijken te getuigen van een gebrekkige zelfcontrole. Volgens de PSD is de ernstige mate van geweld die u uit het niets ten aanzien van het slachtoffer heeft gebruikt, verontrustend. Nieuwe feiten zouden hierdoor in de toekomst niet kunnen worden uitgesloten, zowel ten aanzien van uw ex-partner als ten aanzien van andere personen in uw omgeving." En: "Volgens de PSD is een behandeling inzake middelengebruik, coping, zelfbeheersing, emotieregulatie alsook relationele vaardigheden aangewezen om het risico op nieuwe feiten zowel in uw partnerrelatie als ten aanzien derden te beperken. Uw beperkte copingvaardigheden, gebrek aan zelfbeheersing en beperkte relationele vaardigheden maken het risico op herhaling reëel. U ben aangemeld hiervoor bij CGG VAGGA [Centrum Geestelijke Gezondheidszorg - Vereniging Ambulante Geestelijke Gezondheidszorg Antwerpen], De PSD vraagt zich af in hoeverre u bereid bent om deze begeleiding daadwerkelijk te volgen en of er een beginnend probleeminzicht is."

Uit de supra vermelde vonnissen van de SURB Antwerpen blijkt dat u stelde spijt te hebben van het gebeurde maar volgens de PSD hecht u hierbij meer belang aan de negatieve gevolgen van uw daad voor uzelf en de kinderen dan aan de negatieve gevolgen voor het slachtoffer, uw echtgenote. De PSD vraagt zich ondertussen af of uw spijtbetuigingen wel oprecht zijn. U zou die spijtbetuigingen aanvankelijk geuit hebben nadat u zich opnieuw verzoend had met uw partner. Vervolgens werd de relatie stopgezet en trachtte u uw partner steeds in een slecht daglicht te stellen. Toen uw relatie nadien weer (even) hersteld was, sprak u opnieuw lovend over uw partner. De PSD meent eveneens dat dit aantrekken en afstoten tussen u en uw partner een gevaarsituatie kan betekenen voor het slachtoffer. Het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 06.11.2020 vermeldt: "Op een ogenblik dat de relatie beëindigd was, bleef u op de hoogte van het doen en laten van uw partner tot in detail. Volgens de PSD lijkt het erop dat u zich weer wantrouwig en achterdochtig opstelde en alles probeerde te doen om op de hoogte te blijven van het doen en laten van uw ex-partner. Dit kan als problematisch worden beschouwd. De PSD stelt zich ook de vraag of u al dan niet wraakgevoelens koestert. U beweert van niet. In ieder geval vindt u dat u te zwaar gestraft bent en dat justitie er de oorzaak van is dat u uw ex-partner en kinderen verloor." Aan de terugkeerbegeleider die u sprak in de gevangenis van Merksplas op 21.05.2021 in het kader van een mogelijke beëindiging van uw recht op verblijf in België, verklaarde u dat een echtscheidingsprocedure ingezet werd. U wenste hierover verder geen uitspraken te doen zolang de echtscheiding niet officieel is. Zoals blijkt uit de feiten en voorgaande, is de relatie al enige tijd problematisch en werd ze al meermaals stopgezet en weer aangevat. Zelfs indien jullie de echtscheiding uiteindelijk niet zouden doorzetten, is er geen garantie dat jullie relatie plots geen problemen meer zal kennen. Bovendien kan niet uitgesloten worden dat derden het slachtoffer zouden worden wanneer u uw zelfcontrole zou verliezen na overmatig drankgebruik. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat uw alcoholprobleem afdoende behandeld werd en onder controle is.

Uit de vaststellingen dat u bereid bent een beroepsinlevingsstage bij een bakkerij te volgen in de functie van bakkershulp/verkoper en dat u tot heden nooit het onderwerp van een tuchtrapport was in de gevangenis, kan niet afgeleid worden dat u oprecht tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Voorgaande illustreert duidelijk dat uit uw persoonlijk handelen een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren komt en dat het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen indien u opnieuw in uw eer gekrenkt zou worden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat de problemen waarmee u kampt afdoende behandeld werden. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

+++

Op 21.05.2021 werd u tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider in de gevangenis van Merksplas op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u mogelijks de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode ontzegd zou worden. Het gesprek vond plaats met behulp van een tolk Arabisch. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U stelde ter plaatse een formulier hoorrecht te willen invullen met de hulp van de terugkeerbegeleider en verklaarde geen bijkomende

documenten te kunnen indienen. Uit uw verklaringen blijkt dat u Arabisch spreekt; dat u geen Nederlands, Frans of Engels spreekt en/of schrijft; dat u sinds september 2015 in België bent; dat u in het bezit bent van een Syrisch paspoort, dat ook door het CGVS werd gezien tijdens uw asielaanvraag; dat u niet weet waar uw paspoort zich exact bevindt; dat u pijn heeft aan uw maag; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in (...); dat u gehuwd bent maar dat een echtscheidingsprocedure ingezet werd; dat u één broer heeft in België, namelijk A. M. (...) die woonachtig is in L. (...); dat u niks wenst te verklaren met betrekking tot uw kinderen omdat u vreest dat dit negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor hen; dat u geen duurzame relatie heeft, noch gehuwd bent in een ander land dan België; dat u geen (minderjarige) kinderen heeft in een ander land; dat u geen opleidingen gevolgd heeft in België; dat u niet gewerkt heeft in België; dat u gewerkt heeft in Syrië maar daar geen papieren of contracten van heeft; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet terug kan keren naar Syrië omwille van de oorlog, dat u er persoonlijk gezocht wordt en dat uw leven er gevaar loopt, bovendien wil u in België blijven omdat u niet zonder uw kinderen wil leven.

+++

U bent op 06.02.2011 te Damascus (Syrië) gehuwd met D. F. (...) (geboren op (...).1994 te I. (...), Syrische nationaliteit, A-kaart geldig tot 01.02.2022). Uit jullie relatie werden drie kinderen geboren: A. T. (...) (geboren op (...).2013 te Damascus, Syrische nationaliteit, IK kids geldig tot 01.02.2022), A. A. (...) (geboren op (...).2014 te Damascus, Syrische nationaliteit, IK kids geldig tot 01.02.2022) en A. N. C. (...) (geboren op (...).2017 te Verviers, Syrische nationaliteit, IK kids geldig tot 15.08.2021). Uw echtgenote en de twee oudste kinderen vervoegden u in België op 20.12.2016, uw dochter werd in België geboren. Uit de registers blijkt dat u vanaf de aankomst van uw echtgenote tot uw opsluiting altijd samen heeft gewoond met uw gezin. U werd veroordeeld voor poging tot doodslag op uw echtgenote nadat u haar op 16.07.2019 te lijf gegaan was met een mes omdat u vermoedde dat zij u bedroog. Sinds 16.07.2019 zit u in de gevangenis, u bereikt strafeinde op 29.07.2022. U heeft nog geen uitgangsvergunning/penitentiair verlof genoten.

Tijdens het interview met de terugkeerbegeleider op 21.05.2021 verklaarde u dat u nog steeds gehuwd was maar dat een echtscheidingsprocedure opgestart werd. Op het moment van de redactie van onderhavige beslissing werd nog geen echtscheiding geregistreerd in de registers. U wenste geen verdere informatie te verstrekken met betrekking tot uw kinderen daar u vreesde dat dit mogelijks negatieve gevolgen zou hebben voor hen.

Uit de vonnissen van de SURB Antwerpen, de bezoekerslijsten van de gevangenis en uw verklaringen aan de terugkeerbegeleider kan afgeleid worden dat uw relatie met D. F. (...) sinds de feiten al stopgezet, weer opgepikt en terug stopgezet werd. Uw echtgenote en de kinderen hebben u reeds meermaals bezocht in de gevangenis, tussen 12.12.2020 en 21.07.2021 bezochten zij u niet.

Gezien de door u gepleegde feiten en uw verklaring dat een echtscheidingsprocedure opgestart werd, is het niet onredelijk aan te nemen dat de relatie die u met mevrouw D. (...) heeft niet meer van dien aard is dat zij onder de bescherming van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) zou vallen. Zoals supra reeds aangehaald, blijkt uit het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 06.11.2020 dat u ook op een moment dat de relatie beëindigd was alles in het werk probeerde te stellen om op de hoogte te blijven van het doen en laten van mevrouw D. (...) wat al problematisch werd beschouwd en men vroeg zich af of u wraakgevoelens koesterde. Volgens de PSD was de ernstige mate van geweld die u uit het niets ten aanzien van mevrouw D. (...) heeft gebruikt, verontrustend. Nieuwe feiten zouden hierdoor in de toekomst niet kunnen worden uitgesloten, zowel ten aanzien van mevrouw als ten aanzien van andere personen in uw omgeving.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) blijkt dat kinderen die worden geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind

(EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Het is onduidelijk of uw relatie met uw kinderen nog steeds voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. De reden waarom u momenteel in de gevangenis verblijft is omdat u de moeder van uw kinderen met een mes te lijf ging: de rechtbank oordeelde dat u de intentie had haar te doden en dat het enkel dankzij haar verweer was dat zij niet erger gekwetst is geraakt dan het geval was. Bovendien werd supra al aangehaald dat nieuwe feiten in de toekomst niet kunnen worden uitgesloten, niet alleen ten aanzien van mevrouw maar ook ten aanzien van andere personen in uw omgeving. Het is niet onredelijk aan te nemen dat mogelijks ook uw kinderen niet veilig zijn zolang de problematiek waarmee u kampt adequaat is aangepakt en onder controle is. Hoewel uw echtgenote en de kinderen u aanvankelijk regelmatig bezochten in de gevangenis, hebben zij u ook lange tijd niet bezocht: tussen 12.12.2020 en 21.07.2021 bezochten zij u namelijk geen enkele keer. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde of en hoe u sinds uw gevangenneming invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw kinderen. U toont niet aan of u nog steeds deelt in de beslissingen over hun opvoeding, hoe u contact met hen onderhield in de lange periode dat er geen bezoek was, of er een bezoeksregeling uitgewerkt zal worden bij een echtscheiding, of u via werk in de gevangenis poogt nog enige financiële bijstand te geven, of u hen regelmatig belt, et cetera.

Indien aangetoond zou zijn dat de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen op heden nog voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt uw omgeving en voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden, er zijn, zoals hierboven reeds aangetoond, immers ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken. U verblijft sinds 16.07.2019 in de gevangenis en bereikt strafeinde op 29.07.2022, uw kinderen zullen dan reeds gewend zijn aan uw afwezigheid thuis en aan korte contacten met u. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Hoe dan ook stelt onderhavige beslissing enkel een einde aan uw verblijf in België en is er momenteel geen sprake van een gedwongen verwijdering van het grondgebied.

U verklaarde eveneens dat uw broer, A. M. (...) (geboren op (...).1995 te I. (...), A-kaart geldig tot 24.11.2022), in L(...) woont. Uit nazicht van de registers blijkt dat uw broer op 23.11.2017 door het CGVS als vluchteling erkend werd (dossiernummer: xxx). Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe de aanwezigheid van uw broer in België te vermelden, u toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met uw broer niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn hem. Het gegeven dat hij u reeds bezocht in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de

normale affectieve banden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot uw broer is niet aannemelijk gemaakt. Uw broer kan contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u op de plaats waar u zich zal vestigen, hij kan België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kan hij u, indien hij dat zou willen, ook vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

+++

U kwam volgens uw verklaringen in België aan op 04.09.2015, 25 dagen na uw vertrek uit Syrië. Bij aankomst in België was u 35 jaar oud, momenteel bent u 41 jaar oud. Het loutere feit dat u bijna 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Integratie veronderstelt onder andere dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Op 16.07.2019, uw verbleef nog geen 4 jaar in België, werd u opgesloten in de gevangenis ten gevolge van poging tot doodslag op uw echtgenote. Op 29.07.2022 bereikt u strafeinde.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door.

Van een economische binding met België is geen sprake. Hoewel u reeds sinds 2016 het recht had te werken, was u nooit tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. Het gegeven dat uit het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 06.11.2020 afgeleid kan worden dat u zich bereid toonde een beroepsinlevingsstage bij een bakkerij te doen 38 uren per week gedurende 24 weken doet niets af aan het feit dat u geacht wordt een actueel en ernstig gevaar te vormen voor de openbare orde. Uw kennis van het Nederlands is nog zeer beperkt zoals blijkt uit de SURB vonnissen en het verslag van de terugkeerbegeleider. Om een gesprek met u te voeren dient de hulp van een tolk Arabisch ingeroepen te worden.

Contacten met eventuele vrienden alhier kunnen via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft, onderhouden worden.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privéleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

+++

Op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen, antwoordde u pijn te hebben aan uw maag. Er werd echter geen medisch attest voorgelegd, noch blijkt uit uw administratief dossier dat u in het verleden ooit melding maakte van medische problemen. Er is dan ook niet aangetoond dat u weldegelijk aan een ziekte zou leiden waarvoor u behandeld wordt dan wel een behandeling voor zou nodig hebben. Er werden geen stukken aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of de gezondheid van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

Zoals reeds vermeld, nam het CGVS op 22.03.2021 een beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus daar u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS vestigde de aandacht op het feit dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. U verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat u niet terug kan keren naar Syrië omwille van de oorlog, dat u er persoonlijk gezocht wordt en dat uw leven er gevaar loopt. Voor alle duidelijkheid wordt opgemerkt dat onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf in België en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zal

gevoerd worden indien er effectief een gedwongen verwijderingsmaatregel opgelegd zou worden. Het is een gevolg van uw persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat u het grondgebied van België in de toekomst, na uw vrijstelling uit de gevangenis, zult moeten verlaten.

+++

*Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 21 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. Het eerste middel wordt in de synthesememorie als volgt onderbouwd:

"1.

Er is een schending voorhanden van artikel 7, 21 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet), evenals van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht, doordat de aangevochten beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker foutief en onvoldoende gemotiveerd is.

Overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dienen alle administratieve beslissingen met redenen omkleed te worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat de bestuurshandelingen die onder dit toepassingsgebied vallen, uitdrukkelijk dienen te worden gemotiveerd.

De opgelegde motieven dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, waarbij de motivering eveneens afdoende dient te zijn.

De motivering dient correct te zijn, waarbij de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De administratieve beslissingen dienen zodoende zowel in feite als in rechte te worden gemotiveerd, waarbij steeds uitdrukkelijk de feitelijke en juridische gronden vermeld dienen te worden, zodat de betrokken persoon kennis kan nemen van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

2.

De aangevochten beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker dd. 26.07.2021 houdt geen rekening met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak, zoals supra uiteengezet.

Verwerende partij schetst op foutieve wijze de gezinssituatie van verzoeker daar zij meent dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote en kinderen onvoldoende standvastig is.

De stukken spreken dit echter tegen. Hieruit blijkt immers dat er reeds sinds 04.03.2021 een onderzoek lopende is in het kader van Jeugdzorg naar de gezinssituatie van verzoeker met zijn echtgenote en kinderen (stuk 3), én dat mevrouw D. (...) op 23.07.2021 een verklaring aflegde waarbij zij stelt dat verzoeker enorm is veranderd tegenover de tijd van de feiten en dat hij begaan is met zijn toekomst en die van zijn kinderen. Zij wenst haar klacht in te trekken en stelt dat zij vreest voor het psychisch welzijn van haar kinderen indien hun vader naar Syrië zou moeten terugkeren (stuk 4).

Mevrouw D. (...) heeft na de uitspraak van de Correctionele Rechtbank dd. 02/10/2019 bovendien te kennen gegeven dat haar rol in de feiten groter is dan waarmee men rekening heeft gehouden in het strafdossier en dat zij zich mee verantwoordelijk voelt voor de gebeurtenissen (stuk 4).

Uit de meest recente telefoonlijsten die beschikbaar zijn in de gevangenis blijkt ook dat verzoeker en mevrouw D. (...) nog regelmatig telefonisch contact hebben (stuk 8).

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze stukken, dewelke manifest ingaan tegen de door haar uiteengezette motivering.

Deze stukken tonen immers aan dat, ondanks de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, er nog steeds sprake is van een hechte gezinsband met zijn echtgenote en kinderen, welke band op positieve wijze evolueert.

Verwerende partij kan onmogelijk voorhouden dat zij voldoende rekening heeft gehouden met de gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoeker en zijn gezinsleden.

Verwerende partij is uitgegaan van een echtscheiding tussen partijen, van waaruit zij haar argumentatie heeft gevormd, daar waar verwerende partij in haar nota evenwel zelf aanhaalt dat er in mei II. nog geen echtscheiding geregistreerd stond.

Verwerende partij wist aldus dat er geen echtscheiding hangende was, doch neemt dit toch als uitgangspunt voor haar gehele redenering, wat uiteraard een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Verwerende partij baseert zich in haar argumentatie bovendien op het vonnis van de SURB Antwerpen van 26.06.2020, zijnde een vonnis van meer dan een jaar geleden.

Verzoeker brengt voldoende stukken bij waaruit blijkt dat de huidige situatie helemaal anders is.

3.

Daarnaast maakt verwerende partij in haar beslissing dd. 26.07.2021 geen melding van de situatie in Syrië, wat door verwerende partij geenszins betwist wordt in haar nota met opmerkingen!

De beslissing van verwerende partij houdt sensu stricto dan wel geen verwijderingsbeslissing in, de facto leidt deze er wel toe dat verzoeker het grondgebied moet verlaten en zal moeten terugkeren naar Syrië.

Syrië, in het bijzonder de regio Idlib, van waar verzoeker afkomstig is, wordt nog dagelijks geteisterd door gewapende conflicten tussen het regime van president ASSAD en de rebellen en jihadisten (zie hierover ook infra).

Verzoeker vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar Syrië.

Dit wordt door verwerende partij op geen enkele manier verder onderzocht en/of gemotiveerd.

Ook het ontbreken van de band met Syrië wordt door verweerster op geen enkele wijze onderzocht, ondanks wat verweerster tracht voor te houden in haar nota.

Verzoeker is reeds meer dan 6 jaar geleden uit Syrië vertrokken en heeft absoluut geen banden meer met Syrië, zeker nu zijn gezin (zijn vrouw en kinderen) momenteel in België verblijven.

Verwerende partij stelt gewoonweg dat er geen bevel werd uitgevaardigd om het grondgebied te verlaten, zodat verzoeker helemaal niet gedwongen wordt om terug te keren naar Syrië.

Doch, wat wil verwerende partij dan? Dat verzoeker in illegaliteit gaat onderduiken? Verwerende partij dwingt verzoeker om in illegaliteit te gaan op deze wijze. Dat kan toch niet de bedoeling zijn van de Belgische Staat?

4.

Er is in casu zodoende sprake van een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur aangezien verwerende partij de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak niet in ogenschouw neemt.

Dat dit middel bijgevolg ontvankelijk, ernstig en gegrond is."

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt enkel het volgende: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De verzoeker duidt niet aan op welke wijze deze specifieke bepaling zou geschonden zijn. Het staat overigens niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

3.1.2.2. De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald in welke gevallen de verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet afgeven. De verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Tevens laat de verzoeker na om de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen heeft de verzoeker nagelaten om te verduidelijken op welke wijze hij artikel 7 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en

dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 21 van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat verzoekers recht op verblijf wordt beëindigd om redenen van openbare orde. Hierbij wordt door de gemachtigde verwezen naar de ernstige feiten die de verzoeker pleegde en waarvoor hij op 2 oktober 2019 werd veroordeeld. De verweerder heeft zich bij de verantwoording van de bestreden beslissing niet beperkt tot de verwijzing naar de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen, doch hij heeft tevens op concrete wijze rekening gehouden met de ernst en de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die de verzoeker heeft begaan, met het gevaar dat van zijn gedragingen uitgaat, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met het bestaan van banden met het land van verblijf en met de gevolgen van de genomen maatregel voor hem en voor zijn familieleden. De verweerder heeft de verzoeker tevens gehoord conform artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker heeft hierdoor de kans gehad om aan de verweerder alle stukken en argumenten over te maken waarvan hij meende dat deze in rekening dienden te worden genomen nu de verweerder kenbaar maakte te overwegen om het verblijfsrecht te beëindigen op grond van redenen van openbare orde (zie administratief dossier, schrijven ter kennis gebracht op 21 mei 2021). De verzoeker heeft hieraan ook gevolg gegeven en de ingevulde vragenlijst overgemaakt. Hoewel hij daartoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd, heeft de verzoeker echter geen enkel ondersteunend bewijselement bijgebracht en heeft hij er zich toe beperkt de vragenlijst in te vullen en enkele mondelinge toelichtingen te geven tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider in de gevangenis van Merksplas. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt dat de verweerder de door de verzoeker aangevoerde elementen in rekening heeft genomen en dat hij concreet heeft gemotiveerd waarom zij geen beletsel vormen om de bestreden beslissing te nemen. De geboden motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de in de bestreden akte opgenomen motieven hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en dat hij bepaalde motieven inhoudelijk betwist. Bijgevolg is de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.4. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven en waar hij betoogt dat de bestreden beslissing foutief is, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn

wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

3.1.2.5. De verzoeker betoogt dat zijn gezinssituatie op foutieve wijze wordt geschetst waar de verweerder meent dat de relatie met zijn echtgenote en kinderen onvoldoende standvastig is. De verzoeker betoogt dat de stukken dit tegenspreken. Hij verwijst hieromtrent naar een stuk van 4 maart 2021 waaruit blijkt dat in het kader van jeugdzorg een onderzoek lopende is naar de gezinssituatie van de verzoeker, zijn echtgenote en hun kinderen (stuk 3, inventaris der overtuigingsstukken) en naar een verklaring van 23 juli 2021 waarbij zijn echtgenote aangeeft dat de verzoeker enorm veranderd is tegenover de tijd van de feiten, dat hij begaan is met zijn toekomst en die van de kinderen, dat zijn echtgenote haar klacht wenst in te trekken en dat zij vreest voor het psychisch welzijn van de kinderen indien hun vader naar Syrië zou moeten terugkeren (stuk 4, inventaris der overtuigingsstukken). Volgens de verzoeker blijkt uit dit stuk 4 eveneens dat zijn echtgenote, na de uitspraak van de correctionele rechtbank van 2 oktober 2019, te kennen gaf dat haar rol in de feiten groter is dan waarmee men rekening heeft gehouden in het strafdossier en dat zij zich mede verantwoordelijk voelt voor de gebeurtenissen. De verzoeker verwijst tevens naar een recente lijst van telefoongesprekken (stuk 8, inventaris der overtuigingsstukken) waaruit volgens hem blijkt dat hij en zijn echtgenote nog regelmatig telefonisch contact hebben vanuit de gevangenis.

De Raad merkt hieromtrent op dat de verzoeker de thans bijgebrachte stukken 3, 4 en 8 niet aan de verweerder kenbaar heeft gemaakt naar aanleiding van de uitoefening van het hoorrecht. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Op 21.05.2021 werd u tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider in de gevangenis van Merksplas op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u mogelijks de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode ontzegd zou worden. Het gesprek vond plaats met behulp van een tolk Arabisch. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U stelde ter plaatse een formulier hoorrecht te willen invullen met de hulp van de terugkeerbegeleider en verklaarde geen bijkomende documenten te kunnen indienen. Uit uw verklaringen blijkt dat u Arabisch spreekt; dat u geen Nederlands, Frans of Engels spreekt en/of schrijft; dat u sinds september 2015 in België bent; dat u in het bezit bent van een Syrisch paspoort, dat ook door het CGVS werd gezien tijdens uw asielaanvraag; dat u niet weet waar uw paspoort zich exact bevindt; dat u pijn heeft aan uw maag; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in (...); dat u gehuwd bent maar dat een echtscheidingsprocedure ingezet werd; dat u één broer heeft in België, namelijk A. M. (...) die woonachtig is in L. (...); dat u niks wenst te verklaren met betrekking tot uw kinderen omdat u vreest dat dit negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor hen; dat u geen duurzame relatie heeft, noch gehuwd bent in een ander land dan België; dat u geen (minderjarige) kinderen heeft in een ander land; dat u geen opleidingen gevolgd heeft in België; dat u niet gewerkt heeft in België; dat u gewerkt heeft in Syrië maar daar geen papieren of contracten van heeft; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet terug kan keren naar Syrië omwille van de oorlog, dat u er persoonlijk gezocht wordt en dat uw leven er gevaar loopt, bovendien wil u in België blijven omdat u niet zonder uw kinderen wil leven.”

De verzoeker betwist niet dat hij op 21 mei 2021 werd gehoord en dat hem de mogelijkheid werd geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beëindigingsbeslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. De verzoeker betwist evenmin dat hij verklaarde geen bijkomende documenten te kunnen indienen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nochtans dat de verzoeker in het schrijven van 21 mei 2021 uitdrukkelijk werd verzocht om, waar nodig, de gevraagde bewijzen aan te leveren. In diezelfde brief werd eveneens

aangegeven dat bij elke vraag in de vragenlijst een voorbeeld wordt gegeven van een document dat de verzoeker kan aanleveren en er werd ook benadrukt dat de verklaring niet in rekening kan worden genomen indien de verzoeker geen bewijzen voorlegt. Voorts bevat het administratief dossier tevens een nota omtrent de mondelinge toelichtingen die de verzoeker, met behulp van een tolk Arabisch, op 21 mei 2021 gaf tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider in de gevangenis van Merksplas.

De Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker de thans bijgebrachte stukken 3, 4 en 8 niet heeft voorgelegd aan het bevoegde bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nochtans dat de verweerder de verzoeker, voorafgaand aan het bestreden besluit, naar behoren en zoals voorgeschreven door artikel 61, §1, van de Vreemdelingenwet heeft gehoord in het licht van de voorgenomen maatregel om het verblijfsrecht te beëindigen. De verzoeker heeft de kans gehad om alle elementen aan te brengen die hij nuttig achtte, doch het blijkt niet dat de verzoeker de verweerder in kennis heeft gesteld van de thans voor het eerst bijgebrachte stukken. Te dezen zou de Raad dan ook zijn bevoegdheid overschrijden indien hij bij de beoordeling van het middel rekening zou houden met stukken die pas ná het treffen van de bestreden beslissing kenbaar worden gemaakt.

Het kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de voormelde stukken 3, 4 en 8.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in stuk 4, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, nergens wordt gesteld dat verzoekers echtgenote aangaf dat haar rol in de feiten groter is dan waarmee men rekening heeft gehouden in het strafdossier en dat zij zich mede verantwoordelijk voelt voor de gebeurtenissen. Stuk 4 betreft voorts een getypte, beëdigde vertaling, doch het origineel van de verklaring wordt niet meegegeven. De verklaringen werden evenmin ondertekend door verzoekers echtgenote. Wat stuk 8 betreft, kan voorts nog worden geduid dat er op geen enkele wijze wordt weergegeven welke de identiteit is van de beller en de identiteit van de bestemmingen van de betrokken telefoongesprekken.

Verder merkt de Raad op dat de verzoeker niet betwist dat hij tijdens zijn gehoor op 21 mei 2021 verklaarde dat hij gehuwd is, maar dat een echtscheidingsprocedure ingezet werd. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Hieruit blijkt met name dat de verzoeker, tijdens het op 21 mei 2021 gevoerde gesprek in de gevangenis van Merksplas, aangaf dat hij geen geschreven antwoord wil geven op de vraag of hij gehuwd is of een duurzame relatie heeft. Dit wordt bevestigd door het gegeven dat de desbetreffende vraag in de vragenlijst door de verzoeker blanco werd gelaten. De verzoeker verklaarde enkel mondeling dat hij gehuwd is en dat er een echtscheidingsprocedure is ingezet.

Gelet op zijn verklaringen tijdens zijn gehoor van 21 mei 2021 maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen:

“Gezien de door u gepleegde feiten en uw verklaring dat een echtscheidingsprocedure opgestart werd, is het niet onredelijk aan te nemen dat de relatie die u met mevrouw D. (...) heeft niet meer van dien aard is dat zij onder de bescherming van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) zou vallen.”

De verzoeker meent dat de verweerder niet kan uitgaan van een echtscheiding tussen hem en zijn echtgenote, terwijl er in de nota met opmerkingen wordt bevestigd dat er in mei 2021 nog geen echtscheiding geregistreerd stond.

De verzoeker gaat er echter opnieuw aan voorbij dat hij op 21 mei 2021 werd gehoord en dat hij toen verklaarde dat hij gehuwd is maar dat een echtscheidingsprocedure werd opgestart. Hoewel hij deugdelijk werd gehoord, heeft de verzoeker geen enkel concreet element betreffende zijn gezinsleven met zijn echtgenote naar voor gebracht. In tegendeel verklaarde hij dat er een echtscheidingsprocedure

werd ingezet. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt op zich door de verzoeker ook niet betwist. Het blijkt derhalve niet en de verzoeker toont ook niet aan dat de verweerder niet uitging van de juiste feitelijke gegevens waar hij in de bestreden beslissing opmerkt dat de verzoeker tijdens het interview met de terugkeerbegeleider op 21 mei 2021 verklaarde dat hij gehuwd was maar dat er een echtscheidingsprocedure opgestart werd. Dat de verweerder hieraan in de bestreden beslissing toevoegt dat er op het moment van de redactie van onderhavige beslissing nog geen echtscheiding geregistreerd werd in de registers, doet hieraan geen afbreuk. Er moet immers een onderscheid worden gemaakt tussen het opstarten van een echtscheidingsprocedure en de uiteindelijke registratie van de echtscheiding in de registers van de burgerlijke stand. Deze registratie is uiteraard pas aan de orde wanneer de echtscheidingsprocedure zijn beslag heeft gehad, de echtscheiding is uitgesproken en de beroepstermijnen zijn verstreken. Uit de loutere vaststelling dat er *“nog geen echtscheiding geregistreerd (werd) in de registers,”* blijkt derhalve nog niet dat de verweerder zou erkennen dat er op het moment van de bestreden beslissing geen echtscheidingsprocedure hangende was. Voorts kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat de verweerder ervan uitgaat dat de verzoeker en zijn echtgenote reeds uit de echt zouden zijn gescheiden. In tegendeel gaat de verweerder uitdrukkelijk in op de hypothese dat de verzoeker en zijn echtgenote de echtscheiding uiteindelijk niet zouden doorzetten.

Daarnaast meent de verzoeker dat de verweerder zich bij zijn beoordeling van de familiale toestand niet kon baseren op het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank (SURB) van 26 juni 2020, een vonnis van meer dan één jaar oud. De verzoeker betoogt dat hij thans stukken bijbrengt waaruit blijkt dat zijn familiale situatie thans helemaal anders is.

Hoger werd er reeds op gewezen dat de verzoeker bij zijn gehoor op 21 mei 2021 werd uitgenodigd om bijkomende stukken bij te brengen, maar dat hij toen aangaf geen bijkomende stukken te kunnen bijbrengen. Het weze herhaald dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De pas in het beroep bij de Raad bijgebrachte stukken kunnen de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet in het gedrang brengen. Aangezien de verzoeker, ondanks uitdrukkelijk verzoek vanwege de diensten van de verweerder, geen documenten bijbracht aangaande zijn familiale situatie, kan het de verweerder dan ook niet worden verweten dat hij zich bij zijn beoordeling heeft gesteund op de stukken die in het administratief dossier aanwezig waren, waaronder ook twee (!) vonnissen van de SURB van respectievelijk 26 juni 2020 en 6 november 2020.

In zoverre de verzoeker met zijn betoog (en de bijbehorende nieuwe stukken) de Raad uitnodigt tot een herbeoordeling van de feiten, merkt de Raad nogmaals op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en hij kan zijn beoordeling omtrent de kwestie of het gezinsleven van de verzoeker er al dan niet aan in de weg staan dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd, niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.1.2.6. De verzoeker stelt tot slot nog dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de situatie in Syrië. Hij betoogt dat Syrië en in het bijzonder de regio Idlib, vanwaar hij afkomstig is, nog dagelijks wordt geteisterd door gewapende conflicten tussen het regime van president Assad en de rebellen en jihadisten. De verzoeker voert aan dat hij vreest voor zijn leven in geval van een terugkeer naar Syrië, hetgeen door de verweerder op geen enkele manier onderzocht en/of gemotiveerd werd. Daarnaast betoogt de verzoeker dat hij meer dan zes jaar geleden uit Syrië is vertrokken en absoluut geen banden meer heeft met Syrië, hetgeen door de verweerder niet wordt onderzocht.

De Raad wijst er dienaangaande op dat in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“Zoals reeds vermeld, nam het CGVS op 22.03.2021 een beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus daar u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS vestigde de aandacht op het feit dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. U verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat u niet terug kan keren naar Syrië omwille van de oorlog, dat u er persoonlijk gezocht wordt en dat uw leven er gevaar loopt. Voor alle duidelijkheid wordt opgemerkt dat onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf in België en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zal

gevoerd worden indien er effectief een gedwongen verwijderingsmaatregel opgelegd zou worden. Het is een gevolg van uw persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat u het grondgebied van België in de toekomst, na uw vrijstelling uit de gevangenis, zult moeten verlaten."

De bestreden beslissing houdt voor de verzoeker, in tegenstelling tot wat hij lijkt voor te houden, echter geen verplichting in om terug te keren naar Syrië. Zij houdt enkel en alleen de beëindiging in van verzoekers verblijfsrecht, waarbij de verweerder zelf benadrukt dat de verzoeker niet naar Syrië mag worden teruggedleid. De vaststelling dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er de aandacht op vestigde dat hij noch direct, noch indirect mag worden teruggedleid naar Syrië, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Zo motiveerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 22 maart 2021 tot intrekking van de vluchtelingenstatus als volgt: *"Het CGVS is van oordeel dat u nog direct of indirect mag worden teruggedleid naar uw land van herkomst, Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."* Dit wordt door de verweerder nogmaals bevestigd, waarbij tevens wordt benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat een eventuele schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) pas zal onderzocht worden indien er - in de toekomst - effectief een gedwongen verwijderingsmaatregel opgelegd zou worden.

Aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en de verweerder in de bestreden akte verscheidene malen benadrukt dat de verzoeker niet teruggedleid mag worden naar Syrië, valt niet in te zien waarom de verweerder een onderzoek zou moeten voeren omtrent de veiligheidssituatie in Syrië en omtrent verzoekers eventuele banden met Syrië. De verzoeker haalt ook geen wettelijke bepaling aan die een dergelijk onderzoek bij het treffen van een loutere beëindigingsbeslissing verplicht zou stellen.

De verzoeker erkent dat de bestreden beslissing *sensu stricto* geen verwijderingsmaatregel inhoudt maar voert aan dat de bestreden beslissing *de facto* er wel toe leidt dat hij het grondgebied moet verlaten en zal moeten terugkeren naar Syrië. De verzoeker licht echter niet toe en de Raad ziet, gelet op hetgeen voorafgaat, niet in hoe de bestreden beslissing *de facto* zou inhouden dat de verzoeker, die thans zijn vrijheidsstraf uitzit in de gevangenis van Merksplas en pas strafeinde bereikt op 29 juli 2022, het land zou moeten verlaten en zou moeten terugkeren naar Syrië.

Waar de verzoeker stelt dat hij door de verweerder wordt gedwongen om op illegale wijze in België te verblijven, hetgeen volgens hem toch niet de bedoeling kan zijn van de Belgische Staat, betreft verzoekers kritiek niet de wettigheid van de thans bestreden beslissing. De verzoeker heeft wel bedenkingen bij de opportuniteit van de bestreden beslissing, doch de Raad kan als annulatierechter hierover geen uitspraak doen.

3.1.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 21 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt in de synthesememorie als volgt onderbouwd:

"1.

Er is eveneens sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen.

Het is de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de beslissing van de overheid onwettig te bevinden wanneer deze beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301, RvV 25 mei 2010, nr. 43.735, RvV 11 juni 2009, nr. 28.602 en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007), nr. 167.411, RvV 11 juni 2009, nr. 28.602 en RvV 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, nr. 43.735 en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599).

Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvV 22 november 2012, nr. 221.475).

2.

Uit het gehele dossier blijkt duidelijk dat verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De beslissing kan niet geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid. Er werd geen rekening gehouden met de medische problemen van verzoeker, noch met een eventuele schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker (zie ook infra).

3.

Verwerende partij heeft haar besluit niet genomen in alle redelijkheid.

Het is bijgevolg volkomen ondenkbaar dat een redelijk handelende overheid desbetreffende beslissing zou nemen.

Verzoeker verwijst daarbij eveneens naar de argumentatie die hij heeft uiteengezet onder het eerste middel.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Na een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel betoogt de verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn medische problemen, noch met een eventuele

schending van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst in dit verband naar wat “hieronder” wordt uiteengezet.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen, antwoordde u pijn te hebben aan uw maag. Er werd echter geen medisch attest voorgelegd, noch blijkt uit uw administratief dossier dat u in het verleden ooit melding maakte van medische problemen. Er is dan ook niet aangetoond dat u weldegelijk aan een ziekte zou leiden waarvoor u behandeld wordt dan wel een behandeling voor zou nodig hebben. Er werden geen stukken aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of de gezondheid van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.”

De verzoeker betwist niet dat hij verklaarde pijn te hebben aan de maag, maar dat hij geen medisch attest voorlegde en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij in het verleden ooit melding maakte van medische problemen. Hij betwist niet dat er “niet (werd) aangetoond dat (hij) weldegelijk aan een ziekte zou leiden waarvoor (hij) behandeld wordt dan wel een behandeling voor zou nodig hebben”. Ook thans brengt de verzoeker geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat hij medische problemen kent. De verzoeker duidt niet aan welke concrete medische problemen de verweerder ten onrechte niet in rekening zou hebben genomen.

Waar de verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en hiervoor verwijst naar zijn uiteenzetting hieronder, kan worden verwezen naar de bespreking van het vierde middel. Hierna zal blijken dat dit middel ongegrond is.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid werd genomen en hij verwijst hiervoor naar de uiteenzetting in het eerste middel. Uit de bespreking van het eerste middel, dat ongegrond werd bevonden, blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 22 van de Vreemdelingenwet in combinatie met artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag *iuncto* artikel 22bis van de Grondwet.

3.3.1. Het derde middel wordt in de synthesesamenvatting als volgt onderbouwd:

“De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (R.v.St. 8 juli 1999, nr. 81.725).

De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan de realiteit van de persoonlijke situatie waarin verzoeker zich op heden bevindt.

Verzoeker benadrukt dat hij geen sociaal netwerk heeft in Syrië.

Heel zijn familie is gevlucht uit Syrië omwille van de burgeroorlog die daar al enige tijd woedt.

De echtgenote en drie minderjarige kinderen van verzoeker verblijven in België.

De broer van verzoeker verblijft eveneens in België (Leuven).

Al de belangen van verzoeker bevinden zich dan ook hier, waarbij verzoeker het nodige doet om zich zo goed mogelijk te integreren in België.

Er is thans via de psychosociale dienst van de gevangenis van Merksplas een intakeprocedure lopende bij CGG VAGGA, met het oog op een begeleiding voor alcoholmisbruik, copingproblemen, frustratietolerantie en agressiebeheersing.

Verzoeker zou graag een beroepsinlevingsstage volgen bij bakkerij A. S. (...) in de functie van bakkershulp/verkoper, hetgeen een voltijdse stage betreft van 38 uren/week. VDAB heeft haar ondersteuning hiervoor reeds uitgedrukt. Uiteraard is zulks niet mogelijk zolang verzoeker in de gevangenis verblijft.

Verzoeker probeert bovendien al het mogelijke te doen om Nederlands te leren. In de gevangenis tracht hij zoveel mogelijk Nederlandse handboeken te bestuderen om zijn kennis van de taal bij te schaven (stuk 7). Verzoeker hoopt ook dat hij een intensieve cursus Nederlands kan volgen wanneer hij de gevangenis kan verlaten.

Verwerende partij had alle specifieke omstandigheden en in het bijzonder het feit dat verzoekende partij sedert 2015 niet meer in zijn land van herkomst is geweest en al zijn belangen zich hier bevinden, in ogenschouw moeten nemen bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.

Daarnaast bepalen art. 3 IVRK en art. 22bis Grondwet dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij elke beslissing die het kind aangaat. Bij iedere beslissing of handeling die een impact zou kunnen hebben op een kind, moet deze impact worden onderzocht. Dit vraagt telkens om een in concreto beoordeling. Daarnaast heeft een kind op grond van art. 7 IVRK het recht, voor zover mogelijk, om zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd. Verdragsstaten verbinden zich bovendien tot eerbiediging van het recht van het kind om zijn of haar identiteit te behouden, met inbegrip van nationaliteit, naam en familiebetrekkingen zoals wettelijk erkend, zonder onrechtmatige inmenging (art. 8 IVRK).

Het recht van een persoon om met zijn biologisch kind te worden herenigd valt onder de bescherming van art. 8 EVRM. Dit blijkt o.m. uit de zaak K.A.B. tegen Spanje, waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat het optreden van de Spaanse autoriteiten waardoor een vader elk contact en elke mogelijkheid tot hereniging met zijn biologische zoon werd ontzegd (na repatriëring van de moeder uit Spanje), een schending opleverde van art. 8 EVRM.

(EHRM 10 april 2012, nr. 59819/08. In een aantal andere arresten doet het EHRM de relatie tussen een vader en zijn biologische kinderen onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, zie o.m. EHRM 21 december 2010, nr. 20578/07 (Anayo t. Duitsland); EHRM 21 juni 2011, nr. 46185.08 (Kruskovic t. Kroatië).

Verzoeker heeft een gezinsleven in België met zijn echtgenote, mevrouw D. F. (...), en minstens met zijn drie minderjarige kinderen.

Het jongste kind is 3 jaar oud (°(...).2017), de twee andere kinderen 8 jaar (°(...).2013) en 6 jaar oud (°(...).2014). Hier dient zeker rekening mee gehouden te worden. Een kind van dergelijke jonge leeftijd kan de langdurige afwezigheid van zijn of haar vader niet begrijpen. Het verstoort de primaire hechting van het kind volledig, hetgeen onaanvaardbaar is. Het kind mag niet het recht ontnomen worden om een band op te bouwen met beide ouders. Dit kan niet wanneer verzoeker het grondgebied dient te verlaten of wanneer hij gedwongen wordt om in illegaliteit te verblijven.

Dat verzoeker veroordeeld is voor feiten jegens zijn echtgenote doet daaraan geen afbreuk.

Er dient te worden benadrukt dat zowel verzoeker als zijn echtgenote vragende partij zijn voor contact tussen hen beiden én tussen verzoeker en de kinderen (stuk 4).

Er loopt sedert 04.03.2021 immers een onderzoek maatschappelijke noodzaak door het Ondersteuningscentrum Jeugdhulp Antwerpen. De consulente meent dat het verder uitwerken van het traject aangaande het contact tussen vader en de kinderen enorm belangrijk is in de ontwikkeling van de kinderen (stuk 3).

Ook heeft de moeder van de kinderen, mevrouw D. (...), verklaard dat zij vreest voor de psychische gezondheid van de kinderen indien hun vader het land zou moeten verlaten (stuk 4).

Dat verwerende partij stelt dat de kinderen en de echtgenote van verzoeker niet meer op de bezoekerslijsten van de gevangenis zijn terug te vinden, is te wijten aan de Coronapandemie en de ten gevolge daarvan getroffen maatregelen.

Verzoeker brengt zelf bewijzen bij van het feit dat hij in de gevangenis regelmatig contact heeft met zijn kinderen via videocall en dat hij ze wel degelijk ziet op dagen waar het “kinderbezoek” plaatsvindt (stuk 6). Ook met zijn echtgenote heeft hij regelmatig telefonisch contact (stuk 8).

Verwerende partij vroeg de bezoekl ijsten op datum van 21.07.2021. Omdat er alsdan geen bezoek geregistreerd stond, oordeelt verwerende partij dat er geen contact meer is tussen verwerende partij en zijn vrouw en kinderen.

Contacten kunnen evenwel ook op andere wijzen plaatsvinden (via videocall, via telefoon,...), welke manieren soms zelfs verplicht zijn binnen de gevangenis, gelet op de coronamaatregelen.

Het is slechts met het versoepelen van de regels van het overlegcomité vanaf 1 september ll. dat er terug meer bezoek mogelijk is.

Voordien waren de regels voor een bezoek nog zeer strikt en wenste de gevangenisdirectie liever niet dat er een bezoek plaatsvond.

Verzoeker bewijst voldoende dat er voor 21.07.2021 reeds sprake was van contacten tussen hem en zijn echtgenote.

Zo was er in de maand juli sprake van 24 gesprekken tussen verzoeker en zijn vrouw, wat impliceert dat zij 6 dagen op 7 met elkaar bellen (stuk 8).

Verwerende partij kan dan ook absoluut niet voorhouden dat er geen sprake is van doorgedreven contacten tussen partijen.

Voor 21.07.2021 vonden er eveneens reeds videocalls plaats (stuk 6).

Ten tijde van het nemen van de beslissing kon verwerende partij perfect rekening houden met de telefoongesprekken en de videocalls.

Verwerende partij kon dit perfect, doch besloot om dit niet te doen en zich enkel te baseren op de bezoekl ijsten, welke uiteraard een vertekend beeld geven in coronatijden.

Verwerende partij stelt in haar nota dat verzoeker zou falen in de op hem rustende bewijslast, daar hij niet zou bewijzen dat er sprake is van een ‘gezinsleven’.

Uit al hetgeen hierboven wordt aangehaald (ook onder het eerste middel), blijkt nochtans duidelijk het tegendeel.

De relatie van verzoeker met zijn kinderen is wel degelijk nog standvastig genoeg om een gezinsband te creëren.

Het is aldus duidelijk dat de relatie van verzoeker met zijn echtgenote en zijn kinderen wel degelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

3.

Verzoeker ontkent niet dat hij veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank voor een poging tot doodslag van zijn echtgenote, doch een strafrechtelijke veroordeling vormt geen voldoende bewijs van het feit dat het gedrag van verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid of de nationale orde.

Het komt aan verwerende partij toe om te bewijzen dat het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid actueel is.

Vooreerst herinnert verzoeker eraan dat zijn echtgenote heeft verklaard “haar klacht te willen intrekken” en dat zij na de veroordeling van verzoeker heeft toegegeven dat haar rol in de feiten groter was dan dat zij tijdens de strafprocedure heeft laten blijken.

Hoewel verzoeker zijn daden absoluut niet goed praat, dienen de beweegredenen van verzoeker toch te worden uiteengezet om de context waarin de feiten zich voordeden te schetsen.

De feiten zijn gebeurd omdat de echtgenote van verzoeker overspel had gepleegd, hetgeen in Syrië een zeer grote zonde is en officieel zelfs een misdaad is waarop de doodstraf staat.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben zich thans verzoend. Er is zoals gezegd een onderzoek lopende vanuit Jeugdzorg naar de gezinssituatie van verzoeker (stuk 3).

De echtgenote van verzoeker verklaart ook dat verzoeker enorm veranderd is sinds de feiten (stuk 4). Verzoeker is wel degelijk tot inkeer gekomen.

Het is voor verzoeker dan ook zeer choquerend om te lezen dat zijn kinderen niet veilig zouden zijn, wanneer verzoeker buiten de gevangenis bij zijn kinderen zou blijven.

Verzoeker betwist dit manifest. Daartoe zijn er ook absoluut geen indicaties voorhanden. Er is nooit sprake geweest van een probleem met de veiligheid van de kinderen en daartoe zal er ook nooit sprake zijn.

Verzoeker heeft geen andere (strafrechtelijke) veroordelingen opgelopen.

Er wordt niet bewezen door verwerende partij dat verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde is, zelfs integendeel.

In tegenstelling tot wat verweerster tracht voor te houden, is er geen sprake van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verwerende partij oordeelt dan ook compleet onterecht dat het gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde superieur zou zijn aan de familiale belangen van verzoeker in België.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.3.2. Beoordeling

3.3.2.1. De verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Dienaangaande wijst de Raad erop dat dit verdragsartikel, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd.

De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.3.2.2. De verzoeker kan zich evenmin rechtstreeks beroepen op een schending van artikel 22bis van de Grondwet. De Raad van State heeft namelijk gesteld dat deze bepaling, die onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, een algemene bepaling betreft die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid, van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft, maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

3.3.2.3. De verzoeker voert verder de schending aan van artikel 22 van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

§ 2. (opgeheven)”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen in toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Op 30 juni 2016 werd de verzoeker door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als vluchteling erkend. Voordat de thans bestreden beslissing werd genomen, was de verzoeker in het bezit van een B-kaart. Nergens uit blijkt dat de verzoeker werd gemachtigd tot vestiging, het statuut van langdurig ingezetene genoot of dat hij gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en hij er sindsdien ononderbroken verblijft. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 22 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

3.3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het eventuele privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet in de plaats van het bevoegde bestuur de concrete belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Binnen de grenzen, gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is een dergelijke inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in dit tweede lid vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van '*fair balance*'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 21 van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren en om 's lands openbare orde te vrijwaren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en zij streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in artikel 8, lid 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een '*fair balance*' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale

overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55-58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium zo is ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, § 63 en 68).

Specifiek wat het negende *Boultif/Üner*-criterium betreft, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland* (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, *Assem Hassan Ali/Denemarken*).

De verzoeker meent dat al zijn belangen zich in België situeren en dat hij het nodige doet om zich zo goed mogelijk te integreren. Hij wijst erop dat hij geen sociaal netwerk meer heeft in Syrië en dat zijn echtgenote, zijn drie kinderen en zijn broer in België verblijven. Daarnaast stelt de verzoeker dat er in de gevangenis te Merksplas via de psychosociale dienst een procedure lopende is met het oog op een begeleiding voor alcoholmisbruik, copingproblemen, frustratietolerantie en agressiebeheersing. De verzoeker geeft ook aan dat hij graag een beroepsinlevingsstage zou volgen bij een bakkerij wat echter niet mogelijk is zolang hij in de gevangenis verblijft en dat hij in de gevangenis tracht handboeken Nederlands te ontlenen om zijn kennis van het Nederlands op te krikken.

Er moet *in casu* worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Met betrekking tot verzoekers privéleven en integratie in België heeft de verweerder het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“U kwam volgens uw verklaringen in België aan op 04.09.2015, 25 dagen na uw vertrek uit Syrië. Bij aankomst in België was u 35 jaar oud, momenteel bent u 41 jaar oud. Het loutere feit dat u bijna 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Integratie veronderstelt onder andere dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Op 16.07.2019, uw verbleef nog geen 4 jaar in België, werd u opgesloten in de gevangenis ten gevolge van poging tot doodslag op uw echtgenote. Op 29.07.2022 bereikt u strafeinde.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door.

Van een economische binding met België is geen sprake. Hoewel u reeds sinds 2016 het recht had te werken, was u nooit tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt in België. Het gegeven dat uit het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 06.11.2020 afgeleid kan worden dat u zich bereid toonde een beroepsinlevingsstage bij een bakkerij te doen 38 uren per week gedurende 24 weken doet niets af aan het feit dat u geacht wordt een actueel en ernstig gevaar te vormen voor de openbare orde. Uw kennis van het Nederlands is nog zeer beperkt zoals blijkt uit de SURB vonnissen en het verslag van de terugkeerbegeleider. Om een gesprek met u te voeren dient de hulp van een tolk Arabisch ingeroepen te worden.

Contacten met eventuele vrienden alhier kunnen via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft, onderhouden worden.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privéleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw

persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen die u eventueel zou kunnen doen gelden."

De verzoeker dwaalt derhalve waar hij voorhoudt dat de verweerder er geen rekening mee hield dat hij sedert 2015 niet meer in zijn land van herkomst is geweest.

Waar de verzoeker nogmaals verwijst naar zijn wil om een beroepsinlevingsstage te volgen, en waar hij stelt dat hij boeken uitleent om zijn Nederlands op te krikken, toont hij geenszins aan dat de verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat er actueel geen sprake is van een economische binding met België en dat uit niks blijkt dat de banden die de verzoeker met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De verzoeker kan zich voorts niet dienstig beroepen op het stuk 7, dat thans voor het eerst bij het verzoekschrift werd gevoegd, doch dat niet aan de verweerder kenbaar werd gemaakt hoewel de verzoeker hiertoe nochtans naar behoren toe in staat werd gesteld. Het kan de verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij dit stuk, en het bijhorende betoog, niet in rekening nam. Te dezen zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij zijn wettigheidstoezicht rekening zou houden met dit stuk dat pas voor het eerst in het kader van het huidige annulatieberoep kenbaar wordt gemaakt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder eveneens met de aanwezigheid van verzoekers broer op het Belgische grondgebied heeft rekening gehouden:

"U verklaarde eveneens dat uw broer, A. M. (...) (geboren op (...).1995 te I. (...), A-kaart geldig tot 24.11.2022), in Leuven woont. Uit nazicht van de registers blijkt dat uw broer op 23.11.2017 door het CGVS als vluchteling erkend werd (dossiernummer: xxx). Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe de aanwezigheid van uw broer in België te vermelden, u toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met uw broer niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn hem. Het gegeven dat hij u reeds bezocht in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot uw broer is niet aannemelijk gemaakt. Uw broer kan contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u op de plaats waar u zich zal vestigen, hij kan België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kan hij u, indien hij dat zou willen, ook vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen."

De verzoeker brengt hier niets tegen in.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt, zoals in de bestreden beslissing ook op goede gronden wordt uiteengezet, dat de relatie tussen meerderjarige broers enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Verder wordt in de bestreden beslissing over het gezinsleven van de verzoeker met zijn echtgenote D.F. als volgt gemotiveerd:

"U bent op 06.02.2011 te Damascus (Syrië) gehuwd met D. F. (...) (geboren op (...).1994 te I. (...), Syrische nationaliteit, A-kaart geldig tot 01.02.2022). Uit jullie relatie werden drie kinderen geboren: A. T. (...) (geboren op (...).2013 te Damascus, Syrische nationaliteit, IK kids geldig tot 01.02.2022), A. A. (...) (geboren op (...).2014 te Damascus, Syrische nationaliteit, IK kids geldig tot 01.02.2022) en A. N. C. (...) (geboren op (...).2017 te Verviers, Syrische nationaliteit, IK kids geldig tot 15.08.2021). Uw echtgenote en de twee oudste kinderen vervoegden u in België op 20.12.2016, uw dochter werd in België geboren. Uit de registers blijkt dat u vanaf de aankomst van uw echtgenote tot uw opsluiting altijd samen heeft gewoond met uw gezin. U werd veroordeeld voor poging tot doodslag op uw echtgenote

nadat u haar op 16.07.2019 te lijf gegaan was met een mes omdat u vermoedde dat zij u bedroog. Sinds 16.07.2019 zit u in de gevangenis, u bereikt strafeinde op 29.07.2022. U heeft nog geen uitgangsvergunning/penitentiair verlof genoten.

Tijdens het interview met de terugkeerbegeleider op 21.05.2021 verklaarde u dat u nog steeds gehuwd was maar dat een echtscheidingsprocedure opgestart werd. Op het moment van de redactie van onderhavige beslissing werd nog geen echtscheiding geregistreerd in de registers. U wenste geen verdere informatie te verstrekken met betrekking tot uw kinderen daar u vreesde dat dit mogelijk negatieve gevolgen zou hebben voor hen.

Uit de vonnissen van de SURB Antwerpen, de bezoekerslijsten van de gevangenis en uw verklaringen aan de terugkeerbegeleider kan afgeleid worden dat uw relatie met D. F. (...) sinds de feiten al stopgezet, weer opgepikt en terug stopgezet werd. Uw echtgenote en de kinderen hebben u reeds meermaals bezocht in de gevangenis, tussen 12.12.2020 en 21.07.2021 bezochten zij u niet.

Gezien de door u gepleegde feiten en uw verklaring dat een echtscheidingsprocedure opgestart werd, is het niet onredelijk aan te nemen dat de relatie die u met mevrouw D. (...) heeft niet meer van dien aard is dat zij onder de bescherming van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) zou vallen. Zoals supra reeds aangehaald, blijkt uit het vonnis van de SURB Antwerpen d.d. 06.11.2020 dat u ook op een moment dat de relatie beëindigd was alles in het werk probeerde te stellen om op de hoogte te blijven van het doen en laten van mevrouw D. (...) wat al problematisch werd beschouwd en men vroeg zich af of u wraakgevoelens koesterde. Volgens de PSD was de ernstige mate van geweld die u uit het niets ten aanzien van mevrouw D. (...) heeft gebruikt, verontrustend. Nieuwe feiten zouden hierdoor in de toekomst niet kunnen worden uitgesloten, zowel ten aanzien van mevrouw als ten aanzien van andere personen in uw omgeving."

De verzoeker brengt hiertegen in dat het gegeven dat zijn echtgenote en hun kinderen niet meer op de bezoekerslijsten van de gevangenis terug te vinden zijn, te wijten is aan de coronapandemie en de maatregelen die in dat verband werden genomen. De verzoeker benadrukt dat hij regelmatig contact heeft met zijn echtgenote, wat hij meent te kunnen staven aan de hand van een overzicht van de belgeschiedenis (stuk 8, inventaris overtuigingsstukken). De verzoeker benadrukt dat contacten ook op andere wijze kunnen plaatsvinden (via videocall, via telefoon, ...), en deze manieren van contact zelfs verplicht zijn binnen de gevangenis gelet op de coronamaatregelen. De verzoeker geeft mee dat slechts sinds het versoepelen van de regels door het overlegcomité, vanaf 1 september terug meer bezoek mogelijk is. De verzoeker stelt dat de regels voorheen zeer strikt waren en de gevangenisdirectrice liever niet wenste dat er een bezoek plaatsvond. De verzoeker benadrukt dat hij in de maand juli 24 gesprekken voerde met zijn echtgenote en er vanaf 21 juli 2021 ook videocalls plaatsvonden en verwijst hiertoe naar het stuk 6 uit de bij het verzoekschrift gevoegde inventaris der stavingsstukken.

Het komt de Raad voor dat bij het beoordelen van de familiebanden inderdaad voorzichtigheid moet worden geboden bij het trekken van conclusies uit het gegeven dat bepaalde familieleden een gedetineerde geen fysiek bezoek brachten tijdens de coronapandemie gelet op de maatregelen om de verdere verspreiding van het COVID-19-virus tegen te gaan. Evenwel wordt in de lijst met betrekking tot de geschiedenis van de gevangenisbezoeken, die zich in het administratief dossier bevindt, ook het virtueel bezoek vermeld. Uit deze bezoekerslijst blijkt dat het laatste virtueel bezoek van mevrouw D.F., verzoekers echtgenote, dateert van 12 december 2020. Uit het stuk 6 dat thans door de verzoeker wordt bijgebracht, blijkt dat mevrouw D.F. op 17 juli 2021 nog een gesprek met de verzoeker had gepland. Daarnaast blijkt dat de verzoeker, in de periode december 2020 – juni 2021, in de gevangenis ook verschillende malen fysiek bezoek heeft ontvangen, onder meer van advocaten. De verzoeker beweert wel, doch hij toont niet concreet aan dat het fysieke gevangenisbezoek van een echtgenote aan een gedetineerde in de gevangenis van Merksplas niet mogelijk was sinds december 2020.

Wat er ook van zij, in de bestreden beslissing wordt niet enkel verwezen naar de bezoekerslijsten van de gevangenis maar ook naar de vonnissen van de strafuitvoeringsrechtbank in Antwerpen en de verklaringen van de verzoeker tijdens zijn interview met de terugkeerbegeleider.

De verzoeker brengt niets in tegen de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Op 21.05.2021 werd u tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider in de gevangenis van Merksplas op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u mogelijk de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde

periode ontzegd zou worden. Het gesprek vond plaats met behulp van een tolk Arabisch. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U stelde ter plaatse een formulier hoorrecht te willen invullen met de hulp van de terugkeerbegeleider en verklaarde geen bijkomende documenten te kunnen indienen. Uit uw verklaringen blijkt dat u Arabisch spreekt; dat u geen Nederlands, Frans of Engels spreekt en/of schrijft; dat u sinds september 2015 in België bent; dat u in het bezit bent van een Syrisch paspoort, dat ook door het CGVS werd gezien tijdens uw asielaanvraag; dat u niet weet waar uw paspoort zich exact bevindt; dat u pijn heeft aan uw maag; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in (...); dat u gehuwd bent maar dat een echtscheidingsprocedure ingezet werd; dat u één broer heeft in België, namelijk A. M. (...) die woonachtig is in L. (...); dat u niks wenst te verklaren met betrekking tot uw kinderen omdat u vreest dat dit negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor hen; dat u geen duurzame relatie heeft, noch gehuwd bent in een ander land dan België; dat u geen (minderjarige) kinderen heeft in een ander land; dat u geen opleidingen gevolgd heeft in België; dat u niet gewerkt heeft in België; dat u gewerkt heeft in Syrië maar daar geen papieren of contracten van heeft; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet terug kan keren naar Syrië omwille van de oorlog, dat u er persoonlijk gezocht wordt en dat uw leven er gevaar loopt, bovendien wil u in België blijven omdat u niet zonder uw kinderen wil leven."

De verzoeker betwist niet dat hij "(t)ijdens het interview met de terugkeerbegeleider op 21.05.2021 verklaarde (...) dat (hij) (...) nog steeds gehuwd was maar dat een echtscheidingsprocedure opgestart werd." De verweerder stelt verder vast dat "(o)p het moment van de redactie van onderhavige beslissing (...) nog geen echtscheiding (werd) geregistreerd in de registers."

Dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier. In een interne nota van 25 mei 2021, waarin het gesprek van 21 mei 2021 met de verzoeker wordt besproken, wordt als volgt genoteerd:

"Betrokkene werd gesproken op 21 mei 2021 in de gevangenis van Merksplas, waar het gesprek met behulp van een tolk Arabisch plaatsvond (telefonisch). Aan betrokkene werden de doelstellingen van het gesprek toegelicht, nl. hem inlichten over de evaluatie van zijn recht op verblijf en het toelichten van het daarbijhorende hoorrecht.

Betrokkene tekende de kennisname van het onderzoek verblijfsrecht, en alsook het ingevulde hoorrecht. Aan betrokkene wordt toegelicht dat hij vanaf de datum van kennisname 15 dagen de tijd heeft om het hoorrecht in te vullen, aanvullingen te doen en/of bijkomende documenten af te leveren ter bewijs van zijn antwoorden.

Betrokkene stelt het hoorrecht ter plaatse te willen invullen, hij stelt geen bijkomende documenten te kunnen voorleggen die zijn relaas zouden kunnen staven."

En:

"Op de vraag of hij gehuwd is of een duurzame relatie heeft in België wenst betrokkene geen antwoord te geven op papier. Mondeling stelt hij dat hij gehuwd is maar dat de echtscheidingsprocedure zou zijn ingezet. Zolang dit niet officieel is wenst betrokkene zich niet als al dan niet gehuwd te 'registreren'."

De Raad stelt vast dat de verzoeker nogmaals verwijst naar stukken (stukken 6 en 8) die hij niet aan de verweerder heeft ter kennis gebracht en die ook niet in het administratief dossier aanwezig waren op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen. Deze stukken werden niet aan de verweerder kenbaar werden gemaakt, terwijl de verzoeker hiertoe nochtans naar behoren werd in staat gesteld en zelfs uitdrukkelijk werd verzocht om zijn gezinssituatie toe te lichten en te bewijzen aan de hand van documenten. Bijgevolg stond niets eraan in de weg dat de verzoeker de thans naar voor gebrachte stukken onder de aandacht van de verweerder zou hebben gebracht teneinde zijn specifieke gezinssituatie toe te lichten. Met stukken en elementen die niet kenbaar werden gemaakt, kon de verweerder bij zijn beoordeling dan ook geen rekening houden. Als annulatierechter kan de Raad, aan de hand van deze stukken, zijn beoordeling evenmin in de plaats stellen van deze van de verweerder. De thans voor het eerst naar voor gebrachte stukken kunnen dan ook niet mee in rekening worden genomen bij het onderzoek naar de proportionaliteit in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verweerder - gelet op de hem kenbare gegevens zoals de poging tot doodslag die de verzoeker op zijn echtgenote heeft gepleegd en waarvoor hij werd veroordeeld, de verklaring omtrent de opgestarte echtscheidingsprocedure en de relationele problemen die blijken uit de vonnissen van de SURB - op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekers relatie met mevrouw D.F. niet meer van die aard is dat zij onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming zou vallen.

In de bestreden beslissing wordt over de banden tussen de verzoeker en zijn minderjarige kinderen A.T., A.A. en A.N.C. als volgt gemotiveerd:

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) blijkt dat kinderen die worden geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Het is onduidelijk of uw relatie met uw kinderen nog steeds voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. De reden waarom u momenteel in de gevangenis verblijft is omdat u de moeder van uw kinderen met een mes te lijf ging: de rechtbank oordeelde dat u de intentie had haar te doden en dat het enkel dankzij haar verweer was dat zij niet erger gekwetst is geraakt dan het geval was. Bovendien werd supra al aangehaald dat nieuwe feiten in de toekomst niet kunnen worden uitgesloten, niet alleen ten aanzien van mevrouw maar ook ten aanzien van andere personen in uw omgeving. Het is niet onredelijk aan te nemen dat mogelijks ook uw kinderen niet veilig zijn zolang de problematiek waarmee u kampt adequaat is aangepakt en onder controle is. Hoewel uw echtgenote en de kinderen u aanvankelijk regelmatig bezochten in de gevangenis, hebben zij u ook lange tijd niet bezocht: tussen 12.12.2020 en 21.07.2021 bezochten zij u namelijk geen enkele keer. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe u sinds uw gevangenneming invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw kinderen. U toont niet aan of u nog steeds deelt in de beslissingen over hun opvoeding, hoe u contact met hen onderhield in de lange periode dat er geen bezoek was, of er een bezoeksregeling uitgewerkt zal worden bij een echtscheiding, of u via werk in de gevangenis poogt nog enige financiële bijstand te geven, of u hen regelmatig belt, et cetera.

Indien aangetoond zou zijn dat de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen op heden nog voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt uw omgeving en voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden, er zijn, zoals hierboven reeds aangetoond, immers ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken. U verblijft sinds 16.07.2019 in de gevangenis en bereikt strafeinde op 29.07.2022, uw kinderen zullen dan reeds gewend zijn aan uw afwezigheid thuis en aan korte contacten met u. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen

raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamešević/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Hoe dan ook stelt onderhavige beslissing enkel een einde aan uw verblijf in België en is er momenteel geen sprake van een gedwongen verwijdering van het grondgebied."

De verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn minderjarige kinderen, die drie, zes en acht jaar oud zijn. Hij betoogt dat een kind van dergelijke jonge leeftijd de langdurige afwezigheid van zijn of haar vader niet kan begrijpen, de primaire hechting van het kind volledig wordt verstoord en het kind het recht niet mag worden ontnomen om een band op te bouwen met beide ouders, wat onmogelijk is wanneer hij op illegale wijze op het grondgebied dient te verblijven. Dat zijn kinderen niet terug te vinden zijn op de bezoekerslijsten van de gevangenis wijt de verzoeker aan de coronapandemie en de genomen maatregelen in dat verband.

De verzoeker betoogt dat hij vanuit de gevangenis regelmatig contact heeft met zijn kinderen via videocall en dat hij ze wel degelijk ziet op dagen waarop het kinderbezoek plaatsvindt (stuk 6, inventaris der overtuigingsstukken). Thans voegt de verzoeker bij zijn verzoekschrift een verklaring van zijn echtgenote waaruit blijkt dat zij ook vragende partij is voor contact tussen de kinderen en hun vader (stuk 3, inventaris der overtuigingsstukken). De verzoeker brengt ook nog een schrijven van 4 maart 2021 van een consulente OCJ Antwerpen waaruit blijkt dat de kinderen naar contact vragen met hun vader en hun moeder deze vraag ondersteunt (stuk 4, inventaris der overtuigingsstukken).

Zoals hoger reeds meermaals werd benadrukt, werd de verzoeker op 21 mei 2021 uitdrukkelijk uitgenodigd om in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht relevante stukken bij te brengen, en heeft de verzoeker toen aangegeven dat hij geen documenten kon indienen. Met betrekking tot zijn kinderen, beperkte de verzoeker zich blijkens de stukken van het administratief dossier tot de verklaring dat hij niet terug wil keren naar zijn land van herkomst omdat hij niet zonder zijn kinderen wil leven en dat hij niets wenst op papier neer te schrijven omtrent de identiteit van zijn kinderen omdat hij bang is dat dit een negatief effect op hen zal hebben. Het kan de verweerder vervolgens niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met de thans bijgebrachte stukken 3, 4 en 8, die hem niet ter kennis werden gebracht hoewel hij de verzoeker hiertoe naar behoren had uitgenodigd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verweerder zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat het niet is aangetoond dat de relatie tussen de verzoeker en zijn minderjarige kinderen nog voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren. De verweerder heeft tevens geoordeeld dat de inmenging in verzoekers gezinsleven gerechtvaardigd is door het superieur belang van de Belgische Staat bij het vrijwaren van de openbare orde. Ook de belangen van verzoekers minderjarige kinderen werden hierbij in rekening genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde en zijn omgeving in de belangenafweging zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsbelangen en de belangen van zijn minderjarige kinderen.

Het weze in dit kader nogmaals benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststelt dat de verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die een beëindiging van het verblijf van de verzoeker in België rechtvaardigen en vereisen.

De verzoeker erkent dat hij werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, bij vonnis 2019/4101 van 2 oktober 2019 tot een gevangenisstraf van 37 maanden voor poging tot doodslag op zijn echtgenote. De verzoeker erkent dat hij werd veroordeeld voor poging tot doodslag op zijn echtgenote, maar hij benadrukt dat een strafrechtelijke veroordeling geen voldoende bewijs vormt voor het feit dat zijn gedrag een gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, verwijst de gemachtigde ter onderbouwing van de ernstige redenen van openbare orde, niet louter naar de strafrechtelijke veroordeling in zijn hoofd. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk verwezen naar de specifieke feitelijke omstandigheden, die zeer ernstig zijn, alsook naar verzoekers concrete ingesteldheid en gedragingen.

De gemachtigde schetst in de bestreden beslissing de omstandigheden van het misdrijf. Op 16 juli 2019 verwittigden ambulanciers de politie nadat ze na een oproep een jonge vrouw (de echtgenote van de verzoeker) aantroffen met snijwonden ter hoogte van haar handen en hals. De verzoeker maakte een zeer afwezige indruk. Hij had de buurman verwittigd dat zijn echtgenote gewond was geraakt maar hij bleef op het appartement terwijl zijn vrouw door de buurman werd vergezeld. In het appartement was de vloer net schoongemaakt ondanks dat het appartement vrij wanordelijk was, op het aanrecht bevond zich een mes dat net was afgewassen, enkele bloedsporen waren nog aanwezig. In de badkamer werden een bebloede mat en handdoek aangetroffen. Het slachtoffer had één snede van ongeveer 10 cm breed in de hals, deze snijwonde was oppervlakkig maar moest mogelijk worden gehecht. Er was één steek/snijverwonding aan de binnenkant van de onderarm van 5 cm breed die vrij diep was en zeker gehecht moest worden. Daarnaast waren er diverse snijwonden aan beide handen. De verzoeker had geen verwonding tenzij achter zijn linkeroor, hij beweerde van niets te weten. Hij had alcohol genuttigd en zag ineens dat zijn vrouw zwaar aan het bloeden was maar wist niet wat er gebeurd was. De echtgenote verklaarde dat de verzoeker dacht dat zij hem bedroog. De verzoeker was met haar aan het praten en hield een mes verborgen op zijn rug en sneed zijn echtgenote in haar keel. Ze trachtte haar te verdedigen door het mes te pakken en heeft daardoor de verwondingen opgelopen.

Verder citeert de gemachtigde uit het voornoemde vonnis van de rechtbank van 2 oktober 2019:

"Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen d.d. 02.10.2019 blijkt: "Uit de vaststelling dat beklaagde [hiermee wordt naar u verwezen] sneed ter hoogte van haar keel met een keukenmes en gelet op de diepe verwonding op haar arm die het slachtoffer opliep toen ze zich verweerde, blijkt duidelijk dat beklaagde het mes hanteerde met veel kracht. [Uit] het snijden ter hoogte van een vitale plaats ter hoogte van de keel blijkt meer dan voldoende de intentie tot doden. Het is dankzij het verweer van het slachtoffer dat zij niet erger gekwetst is geraakt."

De gemachtigde van de staatssecretaris besluit dan ook dat uit de omstandigheden die tot de veroordeling van de verzoeker hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

De gemachtigde overweegt: *"Uw reactie was totaal buiten proportie en niet deze van een normaal en redelijk persoon. Dat een simpel vermoeden van ontrouw uitmondt in een bijna dodelijke steekpartij, is onaanvaardbaar. Uw handelingen zijn weerzinwekkend en uw gewelddadige reactie geeft blijk van een minachting voor de lichamelijke integriteit en het leven van anderen. Uw houding is problematisch en kan ernstige gevolgen hebben voor de veiligheid van de samenleving. Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij conflicten kan uitpraten en zichzelf ten alle tijden onder controle kan houden wat ook de omstandigheden zijn en welke moeilijkheden men ook heeft of in het verleden gehad heeft."*

Verder wijst de gemachtigde op de fysieke en mentale impact bij verzoekers echtgenote alsook bij de kinderen. De gemachtigde wijst er voorts op dat van asielzoekers mag worden verwacht dat zij zich de normen en de waarden van het land waar zij naar toe gaan proberen eigen te maken en ernaar handelen. Uit het misdrijf, alsook uit de motieven die aanleiding gaven tot het misdrijf blijkt dat de verzoeker de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet en zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu.

Daarnaast verwijst de gemachtigde naar het vonnis tot afwijzing van het elektronisch toezicht uitgesproken door de SURB te Antwerpen op 26 juni 2020 waaruit blijkt dat de verzoeker aan de psychosociale dienst had aangegeven dat er in Syrië sprake was van een periode van problematisch alcoholgebruik naar aanleiding van een relatiebreuk, er zou sprake geweest zijn van drankmisbruik van 1999 tot 2008. Na zijn religieus huwelijk in 2010 zou de verzoeker gestopt zijn met drinken, in België in het asielcentrum begon de verzoeker opnieuw te drinken. De verzoeker zou enkel drinken wanneer hij zich slecht voelt, hij zou alcohol gebruiken om rustig te worden en zich hierdoor beter voelen. De verzoeker vertelde aan de psychosociale dienst dat hij reeds eerder agressief was onder invloed van alcohol. Op de avond dat hij zijn echtgenote te lijf ging met een mes had de verzoeker eveneens alcohol gedronken.

Verder citeert de gemachtigde uit het vonnis tot afwijzing van een voorwaardelijke invrijheidstelling, een elektronisch toezicht en een beperkte detentie uitgesproken door de SURB te Antwerpen op 6 november 2020, waaruit blijkt:

“De PSD stelt zich vragen bij uw copingvaardigheden. U grijpt naar alcohol op moeilijke momenten en de feiten lijken te getuigen van een gebrekkige zelfcontrole. Volgens de PSD is de ernstige mate van geweld die u uit het niets ten aanzien van het slachtoffer heeft gebruikt, verontrustend. Nieuwe feiten zouden hierdoor in de toekomst niet kunnen worden uitgesloten, zowel ten aanzien van uw ex-partner als ten aanzien van andere personen in uw omgeving.” En: “Volgens de PSD is een behandeling inzake middelengebruik, coping, zelfbeheersing, emotieregulatie alsook relationele vaardigheden aangewezen om het risico op nieuwe feiten zowel in uw partnerrelatie als ten aanzien derden te beperken. Uw beperkte copingvaardigheden, gebrek aan zelfbeheersing en beperkte relationele vaardigheden maken het risico op herhaling reëel. U ben aangemeld hiervoor bij CGG VAGGA [Centrum Geestelijke Gezondheidszorg - Vereniging Ambulante Geestelijke Gezondheidszorg Antwerpen], De PSD vraagt zich af in hoeverre u bereid bent om deze begeleiding daadwerkelijk te volgen en of er een beginnend probleeminzicht is.”

De verweerder motiveert verder dat uit de hogergenoemde vonnissen van de SURB te Antwerpen blijkt dat de verzoeker spijt heeft van wat er gebeurd is, maar dat volgens de psychosociale dienst de verzoeker hierbij meer belang hecht aan de negatieve gevolgen van zijn daad voor zichzelf en de kinderen dan aan de negatieve gevolgen voor zijn echtgenote. De psychosociale dienst stelt zich de vraag of de spijtbetuigingen wel oprecht zijn. Deze werden aanvankelijk geuit nadat de verzoeker zich opnieuw verzoend had met zijn partner. Vervolgens werd de relatie stopgezet en trachtte de verzoeker zijn partner in een slecht daglicht te stellen; toen de relatie weer even hersteld was, praatte de verzoeker weer lovend over zijn partner. De psychosociale dienst meent eveneens dat dit aantrekken en afstoten tussen de verzoeker en zijn partner een gevaarsituatie kan betekenen voor het slachtoffer.

De verweerder citeert uit het hogergenoemd vonnis van de SURB van 6 november 2020:

“Op een ogenblik dat de relatie beëindigd was, bleef u op de hoogte van het doen en laten van uw partner tot in detail. Volgens de PSD lijkt het erop dat u zich weer wantrouwig en achterdochtig opstelde en alles probeerde te doen om op de hoogte te blijven van het doen en laten van uw ex-partner. Dit kan als problematisch worden beschouwd. De PSD stelt zich ook de vraag of u al dan niet wraakgevoelens koestert. U beweert van niet. In ieder geval vindt u dat u te zwaar gestraft bent en dat justitie er de oorzaak van is dat u uw ex-partner en kinderen verloor.”

Verder wordt aangegeven dat niet kan worden uitgesloten dat derden het slachtoffer zouden worden wanneer de verzoeker zijn zelfcontrole zou verliezen na overmatig drankgebruik. De verweerder stelt vast dat er geen enkel stuk voorligt waaruit afgeleid kan worden dat het alcoholprobleem afdoende behandeld werd en onder controle is. De verzoeker betwist deze vaststelling op zich niet.

De verweerder besluit dan ook: *“Voorgaande illustreert duidelijk dat uit uw persoonlijk handelen een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren komt en dat het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen indien u opnieuw in uw eer gekrenkt zou worden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat de problemen waarmee u kampt afdoende behandeld werden. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”*

Hieruit blijkt dat de gemachtigde zich geenszins beperkt heeft tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van de verzoeker. De gemachtigde heeft wel degelijk onderzocht of het gedrag van de verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De verzoeker betoogt dat het de verweerder toekomt om aan te tonen dat het gevaar voor de openbare veiligheid actueel is en voert aan dat zijn echtgenote heeft verklaard haar klacht te willen intrekken en dat zij na de veroordeling van de verzoeker heeft toegegeven dat haar rol in de feiten groter was dan zij tijdens de strafprocedure heeft doen laten blijken. Deze beweringen van de verzoeker vinden echter geen steun in de stukken van het administratief dossier. *Supra* werd onder punt 3.1.2.5. bovendien reeds vastgesteld dat ook in het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 4, dat een niet-ondertekende

verklaring van mevrouw D.F. betreft, niet wordt gesteld dat verzoekers echtgenote toegeeft dat haar rol in de feiten groter was dan aanvankelijk bekend.

Dat het verzoekers echtgenote thans haar klacht zou willen intrekken, werd bovendien niet aan de verweerder kenbaar gemaakt wanneer de verzoeker zijn hoorrecht uitoefende. Met stukken en elementen die niet kenbaar werden gemaakt, kon de verweerder bij zijn beoordeling dan ook geen rekening houden. Als annulatierechter kan de Raad, aan de hand van de thans voor het eerst naar voor geschoven elementen, zijn beoordeling evenmin in de plaats stellen van deze van de verweerder.

Verder benadrukt de verzoeker dat hij zijn daden niet wil goed praten, maar zijn beweegredenen wil schetsen. De verzoeker geeft mee dat de feiten zijn gebeurd omdat zijn echtgenote overspel had gepleegd, wat in Syrië een grote zonde is en een misdadig is waarop de doodstraf staat.

De Raad merkt dienaangaande op dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van de verzoeker daadwerkelijk overspel had gepleegd, zoals de verzoeker thans voorhoudt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat de verzoeker dacht (de Raad benadrukt) dat zijn echtgenote overspel had gepleegd. De motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen, stroken met de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoeker niet concreet weerlegd.

Hoe dan ook komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde in dit verband oordeelt:

“Uw reactie was totaal buiten proportie en niet deze van een normaal en redelijk persoon. Dat een simpel vermoeden van ontrouw uitmondt in een bijna dodelijke steekpartij, is onaanvaardbaar. Uw handelingen zijn weerzinwekkend en uw gewelddadige reactie geeft blijk van een minachting voor de lichamelijke integriteit en het leven van anderen. Uw houding is problematisch en kan ernstige gevolgen hebben voor de veiligheid van de samenleving. Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij conflicten kan uitpraten en zichzelf ten alle tijden onder controle kan houden wat ook de omstandigheden zijn en welke moeilijkheden men ook heeft of in het verleden gehad heeft.”

De verzoeker geeft mee dat hij en zijn echtgenote zich hebben verzoend, dat er een onderzoek lopende is vanuit Jeugdzorg aangaande zijn familiale situatie (stuk 3, inventaris der overtuigingsstukken) en dat zijn echtgenote heeft verklaard hij enorm veranderd is sinds de feiten (stuk 4, inventaris der overtuigingsstukken). De verwijzing naar deze voor het eerst bijgebrachte stukken, is echter om redenen die hierboven reeds meermaals werden herhaald, niet dienstig. Voorts dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet concreet aantoonde dat hij en zijn echtgenote zich daadwerkelijk hebben verzoend. In de mate dat de verzoeker hiermee wil aantonen dat de verweerder ten onrechte voorhoudt dat hij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving zou vormen, kan hij bovendien niet worden gevolgd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op 16 juli 2019 werd aangehouden. Sindsdien verblijft hij in de gevangenis. Hierbij mag niet uit het oog worden verloren dat de verzoeker sinds de gepleegde feiten gedetineerd is waardoor zijn vrijheid om zijn eigen handelen te bepalen ernstig wordt beperkt. Het actuele gevaar voor de openbare orde betekent niet dat de betrokken vreemdeling op het ogenblik van de beslissing zelve deze of gene feiten moet plegen.

Verder betwist de verzoeker niet dat hij alcohol had genuttigd op de avond van de feiten, dat hij op 26 juni 2020 aangaf aan de psychosociale dienst dat er in Syrië sprake was van een periode van problematisch alcoholgebruik en dat er sprake is geweest van drankmisbruik van 1999 tot 2008 en hij na zijn komst naar België terug alcohol begon te drinken. De verzoeker betwist niet dat er geen enkel stuk voorligt waaruit afgeleid kan worden dat zijn alcoholprobleem afdoende behandeld werd en onder controle is.

In dit verband wordt ook nog gewezen op volgende passage uit de bestreden beslissing:

“Uit het “Vonnis tot afwijzing van een voorwaardelijke invrijheidstelling, een elektronisch toezicht en een beperkte detentie” uitgesproken door de SURB Antwerpen op 06.11.2020 blijkt: “De PSD stelt zich vragen bij uw copingvaardigheden. U grijpt naar alcohol op moeilijke momenten en de feiten lijken te getuigen van een gebrekkige zelfcontrole. Volgens de PSD is de ernstige mate van geweld die u uit het niets ten aanzien van het slachtoffer heeft gebruikt, verontrustend. Nieuwe feiten zouden hierdoor in de toekomst niet kunnen worden uitgesloten, zowel ten aanzien van uw ex-partner als ten aanzien van

andere personen in uw omgeving." En: "Volgens de PSD is een behandeling inzake middelengebruik, coping, zelfbeheersing, emotieregulatie alsook relationele vaardigheden aangewezen om het risico op nieuwe feiten zowel in uw partnerrelatie als ten aanzien derden te beperken. Uw beperkte copingvaardigheden, gebrek aan zelfbeheersing en beperkte relationele vaardigheden maken het risico op herhaling reëel. U ben aangemeld hiervoor bij CGG VAGGA [Centrum Geestelijke Gezondheidszorg - Vereniging Ambulante Geestelijke Gezondheidszorg Antwerpen], De PSD vraagt zich af in hoeverre u bereid bent om deze begeleiding daadwerkelijk te volgen en of er een beginnend probleeminzicht is."

Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het gegeven dat de verzoeker niet nog meer en nog andere strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen en de persoonlijke bedenkingen van de verzoeker dat het choquerend is te lezen dat zijn kinderen niet veilig zouden zijn wanneer hij bij strafeinde naar hen terugkeert, doet hieraan geen afbreuk.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de verweerder zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- en privéleven van de verzoeker, met inbegrip van de belangen van verzoekers minderjarige kinderen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.3.3. Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4. In een vierde middel maakt de verzoeker gewag van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het vierde middel wordt in de synthesesamenvatting als volgt onderbouwd:

"De bestreden beslissing houdt voor verzoeker het risico in op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij meent dat de toetsing aan art. 3 EVRM niet aan de orde is aangezien de beslissing geen gedwongen verwijdering inhoudt.

Dat is echter een foutieve redenering.

De beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker houdt de facto een verwijderingsmaatregel in daar verzoeker bij gebreke aan een geldig verblijfsrecht in België het grondgebied uiteindelijk zal moeten verlaten (zie ook supra).

Bij een terugkeer naar Syrië, waar er nog steeds een burgeroorlog woedt en IS nog steeds actief is, dreigt verzoeker het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

De oorlogssituatie waarmee verzoeker en zijn gezin in Syrië dagelijks te maken kregen was de reden waarom verzoeker oorspronkelijk vanuit Syrië is gevlucht. Op grond hiervan heeft hij op 30.06.2016 de hoedanigheid van vluchteling verkregen.

De vrees voor vervolging is nog altijd reëel. Verzoeker vreest voor zijn leven indien hij moet terugkeren naar Syrië (zie infra).

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker leidt er wel degelijk toe dat er een risico bestaat op vervolging hetgeen in strijd is met art. 3 EVRM.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

De Raad wijst er in dit kader nogmaals op de bestreden beslissing de verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten oplegt. Zij houdt enkel en alleen de beëindiging in van verzoekers verblijfsrecht, waarbij de verweerder zelf benadrukt dat de verzoeker niet naar Syrië mag worden teruggeleid. De

vaststelling dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er de aandacht op vestigde dat hij noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Zo motiveerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 22 maart 2021 tot intrekking van de vluchtelingenstatus als volgt: *“Het CGVS is van oordeel dat u nog direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* Dit wordt door de verweerder nogmaals bevestigd, waarbij tevens wordt benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat een eventuele schending van artikel 3 van EVRM pas zal onderzocht worden indien er - in de toekomst - effectief een gedwongen verwijderingsmaatregel opgelegd zou worden.

Aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en de verweerder in de bestreden akte verscheidene malen benadrukt dat de verzoeker niet teruggeleid mag worden naar Syrië, valt niet in te zien waarom de verweerder een onderzoek zou moeten voeren omtrent de veiligheidssituatie in Syrië.

De verzoeker licht niet concreet toe en de Raad ziet, gelet op hetgeen voorafgaat, niet in hoe de bestreden beslissing *de facto* zou inhouden dat de verzoeker, die thans zijn vrijheidsstraf uitzit in de gevangenis van Merksplas en pas strafeinde bereikt op 29 juli 2022, het land zou moeten verlaten en zou moeten terugkeren naar Syrië.

Indien de verweerder, bij verzoekers strafeinde, alsnog een verwijderingsmaatregel zou treffen en aangenomen dat dan zou worden besloten dat de verzoeker dient terug te keren naar Syrië, dan kan de verzoeker tegen een dergelijk verwijderingsmaatregel de rechtsmiddelen aanwenden die hem ter beschikking staan. Indien een verwijderingsmaatregel met dwanguitvoering zou worden getroffen, dan kan de verzoeker tegen deze maatregel bovendien een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen (*cf.* artikel 39/82, §3, van de Vreemdelingenwet), waarvan een schorsende werking uitgaat en die bovendien ook een (gedeeltelijke) *ex nunc*-toetsing omvat (GwH 20 november 2019, nr. 186/2019), zodat de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM alsdan door de Raad kan worden beoordeeld.

De kritiek dat de verzoeker vreest voor zijn leven indien hij moet terugkeren naar Syrië, is derhalve niet gericht tegen de thans bestreden beslissing.

In elk geval toont de verzoeker niet aan op welke wijze de thans bestreden beslissing zijn onder artikel 3 van het EVRM beschermde grondrechten in het gedrang zou brengen.

Het vierde middel is, voor zover het al ontvankelijk is, ongegrond.

3.5. In een vijfde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het vijfde middel wordt in de synthesesamenvatting als volgt onderbouwd.

“De bestreden beslissing houdt een schending in van art. 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verwerende partij houdt geen rekening met de situatie in Syrië, meer bepaald de regio Idlib, die op heden nog steeds te maken heeft met willekeurig geweld, waardoor verzoeker een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit het laatste landenrapport van het European Asylum Support Office (EASO) blijkt dat de situatie allerm minst veilig is (stuk 5).

Dit landenrapport dateert van juli 2021 en is zodoende zeer recent.

Uit dit verslag blijkt dat er nog altijd sprake is van veel willekeurig geweld in de regio Idlib, ook tegen burgers.

Zo is in het verslag onder andere te lezen (stuk 5 - eigen vetdrukking):

"In March 2021, airstrikes affected civilian-inhabited areas in Sarmada and

Qah in northern Idlib and Kafr Shalaya in south Idlib." (pagina 72)

"In 2020, Idlib recorded between 419 (VDC data) and 471 civilian fatalities (SNHR data), the second highest number of civilian fatalities recorded by VDC and the highest number of civilian fatalities recorded by SNHR out of any province in Syria." (pagina 76)

Idlib wordt benoemd als "het laatste jihadist- en rebellenbolwerk in Syrië", waar er vele confrontaties hebben plaatsgevonden tussen het regime van president ASSAD, gesteund door Russische troepen, en de rebellen en jihadisten.

Zoals uit het landenverslag blijkt, zijn gewapende aanvallen op burgers niet ondenkbaar in de regio (stuk 5).

Op 10 juni 2021 vonden er nog bombardementen plaats waarbij twaalf mensen omkwamen, onder wie vier burgers.

Sinds het offensief van Turkije in 2020 is Idlib zo goed als afgesloten van de buitenwereld. In juli 2021 dreigden het Syrische regime en Rusland ermee de corridor tussen Turkije en de provincie Syrië af te sluiten (de laatste grensovergang die geopend is), hetgeen zou leiden tot enorme tekorten (aan voedsel, medische hulp, noodzakelijke goederen...).

Er is dus wel degelijk sprake van veel willekeurig geweld, alsook van een humanitaire noodsituatie, waarbij er in hoofde van verzoeker een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven.

De genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker is zodoende absoluut niet verenigbaar met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

De verzoeker betoogt dat er geen rekening wordt gehouden met de situatie in Syrië en hij verwijst in dit verband naar een rapport van EASO.

Zoals bij de bespreking van het vierde middel werd uiteengezet, houdt de thans bestreden beslissing een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoeker in nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 maart 2021 besloot om de vluchtelingenstatus van de verzoeker in te trekken. De thans bestreden beslissing houdt geen bevel om het grondgebied te verlaten in. De bestreden beslissing houdt niet in dat de verzoeker naar Syrië dient terug te keren. Meer zelfs, de verzoeker mag niet worden teruggeleid naar Syrië, gelet op de niet-terugleidingsclausule in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021: *"Het CGVS is van oordeel dat u nog direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."* Er valt dan ook niet in te zien waarom de verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing de veiligheidssituatie in Syrië zou moeten in rekening nemen.

In de mate dat de verzoeker hekelt dat zijn vluchtelingenstatus werd ingetrokken, wijst de Raad erop dat de verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021 tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus zodat deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

De Raad ziet niet in en de verzoeker toont niet aan hoe de bestreden beslissing, die louter de beëindiging van het verblijfsrecht betreft, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zou schenden.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE